

عنوان مقاله:

نظریه رخصت های شرعی و کاربرد آن در حقوق خانواده

محل انتشار:

دوفصلنامه فقه و حقوق خانواده، دوره 18، شماره 59 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

زهره کاظمی - دانشجوی دکتری مطالعات زنان دانشگاه تربیت مدرس

طوبی شاکری گلیایگانی - استادیار گروه مطالعات زنان دانشگاه تربیت مدرس

سیدابوالقاسم نقیبی - دانشیار گروه فقه و حقوق اسلامی دانشگاه شهید مطهری

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر در پرتو آیات قرآن کریم با تبیین اصل تسهیل به عنوان اصل بنیادین حاکم بر قانون گذاری اسلامی، جایگاه اصل مزبور را به عنوان روش قانون گذاری اسلامی که مبتنی بر تیسیر و تسهیل گرایی توأم با لحاظ نمودن عنصر مصلحت است، ترسیم می نماید. و به ارایه طرح و الگوی مشخص و عملی قانون گذاری در حوزه خانواده در جهت اصلاح و انطباق قوانین خانواده بر اساس تسهیل می پردازد. از این رو پس از تبیین مفهوم فقهی رخصت های شرعی، پیشینه اخذ رخصت های شرعی به عنوان مبنای قانون گذاری را در کشورهای اسلامی مرور می کند و با اشاره به مبنای قانون گذاری در ایران از زمان مشروطه تاکنون و تعارض میان روش قانون گذاری موجود با اصول اولیه اعتقادی امامیه در بحث تقلید و جایگاه رخصت های شرعی در وضع قوانین و مقررات خانواده در ایران نتیجه می گیرد که هرچند قانونگذار خانواده در وضع قوانین مبنای مشخصی ندارد، در مواردی به منظور دفع عسر و حرج به رخصت های شرعی دست یازیده است، در نظر گرفتن مصلحت در واگذاری حضانت کودک به والد واجد صلاحیت، صدور مجور نکاح بالغه رشیده در موضوع عضل پدر، و به رسمیت شناختن طلاق قضایی از آن جمله است.

کلمات کلیدی:

اسلام، مذاهب، حقوق خانواده، قانون گذاری، رخصت شرعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/704096>

